

ГАЛЯ МАЗУРЕНКО

АКВАРЕЛИ

*Галя Мазуренко
для постійного
виставкового фонду*

ГАЛЯ МАЗУРЕНКО

АКВАРЕЛИ

НАЦІОНАЛЬНА
ПАРЛАМЕНТСЬКА
БІБЛІОТЕКА
УКРАЇНИ

Моєму другові — матері.

H a c t r o i.

ЗАСПІВ.

Аполоне!
У сні я любила
Притулитись у Вашому храмі
До колони. І серце боліло
Переповнене Вами.

Білозору! Я хтіла одного —
— Вашу статую божеськи гарну
Своїм зором у бога живого
Перекинути
Марно.

*

Світе любий, таємний, далекий,
Так, як зоряні ночі Вкраїни.
Як лелека в ту світлу країну.
Я полечу туди, як лелека.

Є той світ! Є ті зоряні люде,
Що душа в них, як казка красива!
Лято грудьми розіб'ю я сиві,
Сиві хмари зболілими грудьми!

Тут так тісно. Так тепло. Так спляче.
Рвуся марно, як птиця у клітці,
Мряче дощ на прив'язані крильця
І сміється із мене і плаче.

ВЕСНЯНА ОМАНА.

Вода лисніє у затоці.
Насипчасто рясніє май.
І хлопець слуха, кинув весла,
Як райдужно співає гай.

«Веснонько моя,
Заквітчаная,
Подаруй ти мені
Заушниці золоті».

От дівчина близько затоки
Ворожить і плете вінок.
У хлопця личко спаленіло.
Підплинув. Скочив на пісок.

Чи заворожений ти гаю?
Чого шайнув глумливий шум?
Так і шагає диким сміхом?
«Пійма! Пійма! Собі на глум!»

«Хлопче пусти,
Помилився бо ти,
Я не дівка, я береза,
Кучері густі».

Не глянув. Тягне полонянку.
Береза-дівчина ні руш.
В руках його гилля листасте,
І сміхом лине дика глуш.

*

Мені весело, чиркнувши веслами
За годиною гаяти другу,
Глядючи, як цілуються круги,
Як вінчається озеро з вечером.

Мені любо глядіти, як губи
Кучерявого сонця сплітаються
Із водою і тужно всміхаються,
Зустрічаючи щастя і згубу.

Я поплину тоді за хвилинами
І забуду, що ми із тобою
Так чужі, так чужі над водою,
Що я близче душою з рослинами.

Я забуду, що губи ті любі
Заливають мене, як отруєю.
Як наругу свою зацілую їх,
Зустрічаючи щастя і згубу.

*

Опустіли ліси. Вмерли феї.
Лісунець над водою не грає.
Солов'їні розпещені трелі
Розгубили всі чари помалу.
Будь здорована, князівнонько весно,
Що нового мені ти принесла?

*

Тихо, тихо вічність спить,
Причинивши вікна.
Чуєш — тихо, рівно диха

Безконечна мить?
Світ за світом никне.
Таємничий вічний ритм,
Ми його атоми,
Без молитви, зграя сміла,
Хочемо розбить
Вікна того дому.
Тихо, тихо вічність спить,
Нерухомі вікна.
Не зірвати синю стріху,
Не спинити, не збудить...
Світ за світом никне.

ПАРА З КОЛОДИ КАРТ.

Балада.

«Я не хочу ворожити на інших,
Я дама з колоди карт.
В мене тонко підведені брови
І на мене впливає март».
І сказала слова бунтовничі
І упала додолу із рук
Дама-карта. Питається відьма:
«І ти хочеш кохання і мук?»
«Я не хочу ніякої муки,
Бо потріскає емаль.
Я хочу лише жартувати
І щоб його брав жаль».
«Добре, добре» за волею відьми
Дама черви пішла у світ.
В неї тонко змальовані брови,
Не чекай ти її у воріт,

І карміном обведені губи,
Їх не можна тобі цілуватъ.
Бо живому незміряна мука
Даму черви кохать...
«Я не хочу ворожити на інших,
Я король із колоди карт,
Я бо ще молодий, безбородий,
І на мене впливає март».
І король за наказом відьми,
Король дзвінка пішов у світ.
В його очі блакитні, блакитні,
Не давайся вести до воріт.
Бережись, не цілуй його в губи,
Той король знає безліч чар,
Бо ж у відьми старої в колоді
Він одержав таємний дар.
От їх звело обох ненаро ком,
Тільки дуже тяжка їхня роль.
Хоч і дама смеється тонко,
Хоч і тонко грає король.
Ох, ті жарти у відьми старої,
Пожаліти хоч пару карт.
І за грою, жорстокою грою,
Хоч не ставити місяць март.
Каже дама: «Не хочу я муки»,
«Я так само». смеється король
І підує емалеві руки,
Як він добре зна свою роль!
«Я без сердя і Вас я замучу»,
«Я так само». смеється король
І підує кармінові губи,
Чи він добре зна свою роль!
А над цими беззубим ротом
Тішиться відьма на всю губу.

«Ох, ніколи так карти не грали,
Ох, утішили старість мою!»
А слухняний, слухняний місяць?
А вмілий карточний жар?
Тільки серце... і на що те серце
Їм кинула відьма в дар?
«Ві покірні, покірні відьмі,
Ох, дамо, шкода мені Вас.
Ви ніколи не знали кохання
Тільки живши для неї цей час?»
«Я не хочу ніякої муки»...
Зблідла дама. Мовчить король.
Мовчить, не цілує руки.
Позабув свою роль.
Мовчить. Не сміється відьма.
Тепер ѹцо найкращий мент.
Тепер добіра драматизму
Її експеримент.
«Ми карти, чи вільні ми люде?»
Схопився до відьми король.
Яке це ефектне питання,
Як гарно забув він про роль...
І дама про ролю забула.
А відьма шепочет у жарт:
«Ви-вільні» і суне в колоду
Закохану пару карт.

*

Усесвіт, тихий звір, спокійно
Жує усе: і півнів крик,
І людський сміх, і стрекотіння,
І місяця повненький лик.
Нерівномірно дмуться груди
У незчисленних, теплих зір.

Той любить, той того забуде,
У того є новий кумір.

Усесвіт, бажаннями вкритий,
Себе жує, жує, жує
І, як зімою звір неситий,
І не вмірає, й не живе.

*

У душі є думки непримітні,
Що, не квітнувши, в'януть самітні.
Їх відчує не кожний — віддати не можна,
Та і мова на них неспроможна.
Щось то ние в душі, щось тріпоче.
Кличе, кличе у мороці ночі.
Блимне полумінь десь неспокійно,
Чути згуки задумливо мрійні.
І затихло. Як в озерах тоне
Водяної лілех корона,
Так і рухи в душі непомітні,
Ще не квітнувши, в'януть самітні.

НА ЧУЖИНІ.

Щебрече, любий, кучерявий,
Колючі паходці твої
Проникли серце. Серце в'яне
І п'є жадібно пелюстки.
Щебрече! День який веселий,
Козаче, любий степовик,
Який у тебе чуб дебелий!
Який мережаний квітник!
Ні, я жартую, ти маленький,

Як у дитини пучечки,
Ти фіялковий і тоненький,
Що ж, — пийте серце колючки.
Степи далекі. Гину, гину.
Щебрець... полинь... і реп'яхи,
Такі то милі на чужині,
Такі хороші і лихі.

*

Серед людей, як у пустелі.
Душа — залишена оселя.
Меланхолійні акварелі
У серці, ніби то в постелі
Поснули любо.

Чому, чому, як у могилі,
Даремно кличу, трачу сили,
А мрії, як пташки безкрилі,
В безмежнім одчаї застигли
І чують згубу?

Одне, одне лише проміння,
Проміння щире в ніч осінню!
Нема. І гостро, як провину,
Зі серця душать тіні сині
Краплинни грубі.

*

Мені здається — я на дні.
Сусідка п'явок злючих.
П'ямає рак на самоті
Між камін'їв блискучих.
Горохом рибки ізнялись,

Погравшись коло носа.
Безжурно спить на дні мій ніс
І постелились коси.
Вода — тепленький, літній чай.
Все у жовтавім тоні.
Водорослини наче гай,
І я у них в полоні.

*

За днем потягне ніч
Розпатлана, байдужа.
Душе моя недужа,
Спочинь. Покинь.
Тебе знова пригорне
Утома. Час. Засни.
Голублять сині сни
І кличе ніч...

*

Тихе леління
Пісні осінньої
Пісні без слів,

В сутіні б'ється
Рве моє серце
Чарами снів.

З дому відхожу,
Довго не можу
Кинути дум.

Чорний, як ночі,
Вітер рेगоче,
Сунеться сум.

Серед природи.

*

У чаші безжурного неба
Пливла хризантема, пливла
І в озеро чисте із неба
Ронила проміння вона.

То хтось, ідучи до Едему,
Ту квітку тримав у руці
І в небі свою хризантему
Покинув для нас у ночі.

У чаші безжурного неба
Пливла хризантема, пливла
І люблячим зором до себе
Усе пригортала вона.

*

Сьогодня сонце золоте,
А срібло сипле, сипле з неба,
Ялина ватою цвіте,
І там, де треба і не треба,
Убруси пішні розіслало.
І очерет трясе махало,
Неначе кінчик бороди!
Сюди-туди, сюди-туди.
А шапка снігу все росте,
І очерет у шапці сивій
Такий розпещений, вродливий,

Що хочеться махно густе
За вуса трохи потягнути.

Там у горах ніжні, ніжні квіти
Похилили тихі, тихі віти.

Молоденька мавка
Заплела віночки.

Дай їх нам!

З неба сиплють білі, білі діти,
Вони мають сніжні, сніжні сіті.
Забіліла травка.

Зімова сорочка.

Сумно нам.

Чи ти прийдеш синє, синє літо?
І чи будуть вії зір мигтіти,

Як колись у мавки

Золотисті очка

Зверху нам?

Там у горах віють, віють вітри.
Так ніби то тужні, тужні цитри.

Їх не чує мавка,

Спить собі в віночку.

Час і нам.

НІЧ.

Лісунець на сірій грудці
Чистить ногітки.

У болотці лози куці

Заплели вінки.

Лісунець хапа косиці

В місяця хвилясті.

Б'є мохнатенькі копитця

Так що може впасти.
А вода сумними зморшками
Кривить місяць ясний.
Промінь котиться горошками
Та у глибу гасне.
Тихі верби хилять стріхи
Аж до чорних вод.
Жаби стиха для потіхи
Водять хоровод.

ВЕСНА.

Чорні гори. Сонце сіло.
У тумані сплять ялини.
Водограю біле тіло
По камінню б'є в долини.
Ліс у гору суне, лізе
Сірий, смілий і сердитий
Кида снігу мокрі ризи.
Шелест. Шуми...
Зірвалося! Гнеться! Точе!
«Пріч кайдани!» Міць безкрайя,
Ліс рокоче, що не хоче!
Що не хоче? Сам не знає.

Лисий місяць у хмарах заплутався,
Час і півневі-сонцю вставати,
Розпускати косиці крилаті.
Час у небо виходити жати.
Лисий дуже у хмарах заплутався,
А червоний вже птах вилітає,
Ніч-красуню в долину збиває.
Міддю небо від ясного грає.

Таки добре мій місяць заплутався
Мов опився вина хмарних бочок.
А до обрію тільки шматочок!
От і ночи заникнув слідочок.

А мій лисий довгенько ще плутався,
За вечірньою зіркою йдучи
І сліди її чисто горючі
У торбину до себе кладучи.

САНТИМЕНТАЛЬНИЙ РОМАНС.

Біла акація. Квіти насипчасті.
Чути в тиші голоси переливчасті.
Небо намистом усипане рясно.
Зорі вечірній. Усміхи ясні.
Там, де акація, наче без сил,
Гойдає гилля колюче насхил.
Там заплелися вогневі танки,
Там закрутило зелені крапки.
Любо та гарно. Чому ти, едина,
Пестивши сина, сама ще дитина,
Очі свої зачинила потомлено,
Ніби то ніччю бездонною зломлена?
Біла акація. Квіти насипчасті.
Там у тиші голоси переливчасті.
Споминів з ними багато, багато.
Чого не йдеш ти, голубко, до хати?
Чи ти не чуєш, як плаче твій син?
Він там у хаті саменький-один.
Встала. Не в хату. Заникла в корчі.
Ні, не буди там нікого вночі.
Зорі вечірній. Усміхи ясні,
Що то засипали небо за рясно?
Квіти акації. Любо на розвидні,
Любо хилитися їм над безодніями.

C n i s u c e r u j .

Простіть мене. Яке це слово?
Хіба воно відоме Вам?
Ви не прощаете нікого.
Мої минулий роки.
Ви не прощаете нікого!
І риски ніжні кладете,
І пишето за словом слово,
Як методичні маляри.
Ви чуєте. Я хочу жити!
Шукати і таки знайти!
Чи довго будете висіти
Мовчазно наді мною Ви?

*

Чи Ви любили кого-будь,
Того до бога прирівнявши?
І не казали — позабудь?
І не раділи, так казавши?
Я знаю, є у Вас кумір,
І не такі Ви безсердечні.
Кумір той Ви. Нащо докір?
Ця приязнь довга і безпечна.

*

Слова різкі, слова догани
Чи то заслужені, чи ні,

Горяť іще, немов огні.
За що вони? Пощо вони?
У гніві я уже готова
Пірвати все. Кінець. Прощай.
І не найду страшного слова
І не почну ніяк розмови.
Стигає гомін за горою,
Десь лебідь у темні ячить,
І думка лине за тобою
І сум іде, і гнів мовчить.

*

Серце стиснене. Груди німі.
Це від того, що тебе нема.
Ніч — недобрий порадник душі.
У ночі непривітна луна.
Все немає тебе. Ну так що?
Я побуду сьогодні сама.
Не звикати глядіти в вікно
І питати порад у вікна.

*

Не любиш, не любиш, це знаю.
Ну так що ж — я від тебе піду.
Не хвилюйся, не нагадаю
Я за тугу свою.

Причепки твої я в алмази
Оберну та у пісню вплету,
І, як хочеш, тобі за обраї
За твої подарю.

*

Нащо таїти?.. Брязнуло і стихло,
А може десь у далені бренить.
До болю я давно, давно привикла
І себе вже не зражу ні на мить.
Не доцінили. Пристрасне і ніжне
Моє кохання Вам не новина!
Нащо лише тепер Ви безутішні,
Коли кажу, що Вас забула я?

*

Не те, що не кохав мене —
— Це з часом зникне, утече.
А те, що не пізнав мене,
От що нестерпно боляче.

*

Ніпро що нам говорити...
Ми з тобою вже чужі.
А було б мене жаліти,
На тепер, а ще тоді.
І було б не покидати,
Словом гнівним не пекти,
І тобі мене кохати
Не тепер — а ще тоді!

*

Підкотилося тепло до горла,
Так невже лише сон?
Спалахнуло ти, серце, не в пору,
Погаси той вогонь.
Я притисну тебе до долоні,
Щоб не зрадило ти,
Щоби, поки не піде додому,
Ще сміялись могти.

III.

Пристрасно стиснений ріт.
Дотик недобрий до рук.
Тільки б дійти до воріт.
Тільки б не зрадити мук.
Хоч і зломиться мені,
Не перенесши борні,
Хоч і загинуть мені —
Все таки, все таки ні!

*

Відійдіть. Відійдіть. Я Вас пропшу!
Ви не знали, що в жінки є честь?
Не для інших — для себе я ношу
Добровільно обібраний хрест.

*

Пригадаю — світлий, світлий
Весь, як образ він.
Серце дрогне непомітно,
Бо на серці тінь.
Бо хоч милий і хоч рідний,
Ми чужі навік.
Не согрію я привітним
Словом його вік.

*

Сніг! Сніг! Сніг зайчатами
Ліг, ліг, ліг пухнатими.
Я держу надію —
От Вам шлях завіс!

Так, так, так — бо я не хочу!
Викидатимуть на очі,
Моє лихо, мій хороший,
Що до Вас я мислі зношу.

*

У Вас у волоссі згубилося сонце
І глянуло з моря очей.
І вийшли шовкові червонці-рум'янці
І тихо спинились край вій.
Я вразила? Боляче? Як Ви прекрасні!
Я хтіла б... уразити ще,
Щоб знову побачити сонце в волоссі,
Щоб огники блисли із вій.

Скажи, скажи, що він поганий.
Я б ще повірила омані.
Після твоїх тверезих слів
Я б насміялася зі снів.
Скажи — не той він, що для нього...
Скажи! Я кину на підлогу
Оці замучені листи.
Чого ж не кажеш ти?

Покорилася мовчки законам,
Що їх знає любов
І забула — хоч дуже уразив
Тим, що так підійшов.
І я перша сьогодняшнім ранком,
Перемігши себе, я прийшла

І я перша просила простити,
Хоч прощала сама.

*

Я відхожу з кожним кроком далі, далі.
Наді мною в небі хмари безпечалі.
Я прохожу мокрим ланом, ланом
І чекаю поки дощик перестане.
Так од тебе влітку піду, піду
І не прийду більше, мое рідне.
Бо вже бачу, — серце, віще серце,
Ніби птах із клітки, відси рветься.
Не забудеш мене, мицій, любий?
Як імня твоє голубить губи
І як тяжко шкода, тяжко шкода,
Що жорстокого, недоброго ти роду.

*

Ні, не тому так страшно, не тому,
Що мукою за волю заплатила,
Саме бо горе мені міле,
Як жертва світлая йому.
І плакати не можу не тому,
Що плакати уже не сила,
А страшно, що не його я любила,
А мрію втілила пусту
У нім. Фантазія таку страшну,
Таку безумну мала силу,
Що віриться, що бога я гнівила,
Що кликала на поміч сатану.

*

Він ходив, як тигр у клітці!
І на мене не дививсь.
А на вулиці, на гилці
Квіт у яблуні збудивсь.
Він сміявся, як покійник!
Ніздрі люто роздулисъ.
А весна гляділа мрійно,
Як коханка межи сліз.
Смішний він — його кохати?
І жаліти за таким?
Най не бігає по хаті
— Почуття мое, як дим.

ЙОМУ

Ви пройшли. Ви ледве уклонились.
Усміхнулись іронічно.
Та невже я так претяжко провинилась,
Що неприязнь вічна?
Так. Я Вас пізнала, хоч і близькозора,
По очах і кінчикові носа.
Та над лисом волос, що піднявсь угору,
Був, як люті осі.
Ви! До смерти так і не вгадаю,
Хоч болить мені задача.
І чого той волос злий без краю?
Чом у носа іронічна вдача?
І чого ті очі так неделікатно
При мені вже дивляться на другу.
Двічі вмерти мало від досади,
Не досить і тричі від наруги!!

Ви казали, що Вам легко
Інтуїцію знати,
Що хто є і відповідну
У розмові тему брати.

Бідна я тоді, бо теми;
Що Ви вибрали для мене,
Теми ті рекомендують
Мою мудрість невисоко.

Глядючи у Ваші очі,
Інтуїцію скуті,
Що стосуючись до мене,
Все біdnішали на теми,
Я все слухала учора,
Кілька раз, і як Ви топли,
І що біdnі жовті квіти
Це страшний натяк на зраду.

*

Є далеко карі очі...
Тільки мене не питай,
Чом засмучена я хожу,
Часом плачу серед ночі,
Оповісти я не сможу,
Наболіло через край.

Н е м о в л я т і.

ДИТИНЦІ.

Прийди, кохане.

Незнане, прийди!

Тебе знайшла я в поцілунках

І берегла болючо довго

В таємних мріях,

У снах блакитних.

Тебе чекаю,

Кохаю тебе!

І ніжний сором душу гріє,

Не сміє щастя оцінити,

Щоб хто злим оком

Не кинув горя.

*

Спи, моя донечко,

Спи, сіроока.

Сонечко сіло далеко, глибоко,

Темрява давить холодна, жорстока.

Спи, моя донечко,

Спи, сіроока.

Там, на Вкрайні, що я ісходила,

Зоряні ризи все небо закрили.

Спи, моя донечко,

Спи, сіроока.

Там у віконечко дивиться мати.
Довго ще, довго коханій чекати.
Спи, моя донечко,
Спи, сіроока.
Нас запосили болота глибокі,
Інші — не ми на тій ниві широкій.
Спи, моя донечко,
Спи, сіроока.

◆

А у мене дитинка біленька —
— Ви носили її.
Одіяльце звисало тоненьке
Із руки до землі.

I Ви глянули тепло у вічі.
Так, як трохи закоханий брат.
Я молилася тричі у ніч ту
А не звіяла чад.

◆

Пелюшкі, пелюшкі, пелюшкі.
Ніч неспана і заспаний день.
Спи, мое дитятко, спи,
Очі кохані зімкни.
Сплять у поросі вчені книжки.
Борц на примусі в'ється ген-ген.
Спи, мое дитятко, спи,
Дай, хоч хвилину, мені.
Спити. Беруся мерщій до прання
І в'яжу пелюшки у вінки.
Ніби лотоси білі, вони

Простяглись від стіни до стіни.
Примус — сонечко — зірк навмання
Межи білі борщеві хмарки
І сковалось (о лихо мені)
У скрипілім сердито борщі.
Пелюшки, пелюшки, пелюшки.
Соловейко вже мій заспівав.
Спи, моя донечко, спи.
Дай, хоч хвилину, мені.
А великі учені книжки,
Задивились, як верби у став,
Сумно, сумно в мої вагани,
Де пливли пелюшок пелюсткі.

Я сама. Незатоплена хата.
На столі у труні
Спить дитина. Малі рученята.
Тяжко... тяжко мені.
А недоля пройде-усміхнеться
Безсоромним, огидливим ротом.
Десь осика здрігнеться
І пітом
Холодним від жаху
Обіллється вона.
Треба жити...

До дітей.

*

З гилочки на гилочку
Скаче горобець.
Нагина тичиночку
Добрий молодець.
Сип, сип, сип!
Рип, рип, рип!

Не зустрінь, горобчику,
Своєї біди.
Цілять в тебе хлопчики
З-поза лободи.
Бах, бах, бах!
Та-ра-рах!

*

По городу скоки, скоки,
Скаче коник на всі боки.
Грає сонях на дуду,
Хилить голову руду.
Коровки десь рику-рику.
Десь ворота рипу-рипу.
Сонце в небі ні чичирк,
У долину зирк та зирк.
«Що там сталося?» слуха, слуха
У болоті жаболуха.
І полізла. «Ага-га!
Коник весело плига?

Та ловити за гаряче,
Най собі іще поскаче!»
От і казочці кінець.
Дайте масличка горнець!

*

«Чи ходила ти, Мариночко, по воду?
«Чи не здібала якої там пригоди?»

— «Я зустріла огірочки, широкі листочки,
Що сиділи голісінькі, без сорочки».

«Що тоді, мій сину, ти робила?
Чом ті огірочки не прикрила?»

— «Ой, мене доскочив чистий жах,
Стільки там крутилося комах».

«Що іще ти бачила, Марино?
Де це пропадала цілу днину?»

«Ой, іду я послі до ставища
Тільки луп — відерце вже без днища,

Як я лаяла халяву ту диряву,
І чого вона була така розязва!»

«Чи не влезила, Маринко, ти на тин?
Чи не рвала з огірочків хоч один?»

«Ні. Я стала на відерце та як гляну,
Аж дідисько суне по бур'яну!

Я із тину у долину слизъ,
А відерце підо мною — трісь».

Як давно було — не знаю,
Бились леви серед гаю,
Шкіра, м'ясо обідralись,
Тільки серце і кістяк
Зістались у неборак.
Ні. Хвости ще теліпались.

Ралтом обидва ревнули,
Один одного глитнули...
Зістались сами хвости!
Як не віриш, то прости.

*

«Ой, ти, дощику, накрапайчику,
Накрапай, накрапай!
Тільки коника поплигайчика
Не злякай, не злякай!
Попід липкою, під зеленою
Іхав лицар з бурака
За царевною, за Оленою
Кінці гаю, до лужка.
Як царівнонька та Оленонька
Лепесне, лепесне!
Ой, тікати межи вербочки
Буде зло, буде зло.
Під липиною, під листастою
Миттю лицар ізловив
Ту Оленочку найпрекрасную
На коника посадив.
«Ой, ти, дощику, накрапайчику,
Накрапай, накрапай!
Нас і коника поплигайчика
Не чіпай, не чіпай!»

*

Голодний лис ганяв по лісі
І баче — яструб мне курча,
То лис до нього: «Схаменися!
Сьогодня піст! Ти не турча,
Щоб їсти курку у п'ятницю!»
Із ляку яструб дременув,

А ліс до себе скорше птицю
І каже він: «Та я забув!
Так, так згадав, згадав тепер!
В нас не п'ятниця, а четвер!»

КИЦЯ.

Десь у лісі на краечку, біла хата, мов яєчко,
Мов пірник той на меду, у вишневому саду.
Там живе стара бабуся, в неї кішечка Маруся,
Скаче, скаче, наче пух, завмірає мишам дух.
Раз колись то на світанку кицька плигала по-
ганку,
Аж до поту на чолі, ралтом, наче зпід землі
Перед нею став котище. Хвіст — трубою!

А вусища!

Що й казати. Зі страху киця сіла на даху.
А котище: «Марусино! Будь мені ти за

дружину.

Будеш їсти в лісі птах». Сірце в киці стиснув
жах.

Плиг у хату і — в віконце: «Що там ходиш
до схід-сонця?

Я у баби на печі їм із маслом калачі.
Я у баби одиначка, чистять миші черевички,
Миє лапки таракан, хоч і сам великий пан,
Має вуса, наче море, ти тікай, бо буде горе.
Він назскізъ тебе проткне, ще доскочить і мене».
То не весна чеше коси і на землю кида роси.
То заплакав у воріт від образи бідний кіт.
І подався. За плечима клунок з мишами

рудими,

Сумно бився межи ніг з салом крисячий
пиріг.

Чи зі сміху, чи від пихи затремтіли дикі вільхи,
Яблуневий білий цвіт вітер ніс котові в слід...

Літо весну доганяє, ніби старости немає,
Згодом весна квітне знов, квітнуть маки, наче
кров.

Та не та вже киця стала. Сум, нудьга її напали:
«І бабуся не така, і не хочу молока».
Нявчить, плаче цілі ночі, а плигати вже не
хоче,

Тільки що співа пісні і такі сумні, сумні,
Що бабуся слуха, слуха та і хап її за вуха.
Щоб ізбутися морок, постановить у куток.

Десь поділася Маруся, докоря собі бабуся,
Плаче нудить ніч і день, а за кицю ні телень.
Вже і осінь промениста понакидала намиста,
В поле тягнеться орел. Улітати хоче грач.
Квочки мають вже курчата, у бабусі повна хата
Свіжини із кавунів, огірків і гарбузів.
Бабця все склада на зіму. Чуб — рипнув хтось
дверима.

Бачить — киценька іде, котенят малих веде.
А за нею пре котище! Хвіст трубою, а вусища!..
Відна бабця тільки «Ах! От вусища, чистий
страх!»

Та скоренько схаменулась і до киці обернулась.
Стільки радощів було, що хватило б на село.
Котенята хмиз носили. Киця їсти наварила,
А котище стіл накрив. Бабцю їсти запросив.
Таракан ліпє зі злости поломив собі всі кості.
Чи то казка, чи то ні, вже невідомо мені.

З М И С Т.

Стр.

I. Настрої	3
II. Серед природи	12
III. Співи серця	16
IV. Немовляті	24
V. До дітей	27

,LEGIOGRAFIE-

Praha-Vršovice Sámová 665

Видавництво „Дніпрові пороги”

Адреса

E. Wyrowy], Praha XII, 1926.
Ceskoslovensko.